

andet Thing, at det Hele skal foreligge som en-Beslutning af Rigsdagen, af begge dens Thing, der derefter simpelthen sanctioneres af Hans Majestæt Kongen, og saa i den sanctionerede, men fra Thingene komne, Form kan udgaae som Lov. Forsaavidt der nu i denne Lov er brugt Udtrykket „at bevilge“, medens den ærede Taler bemærkede, at dette Udtryk ikke syntes at gjælde hverken om alle de opførte Indtægter eller Udgifter, saa troer jeg dog, hvad den høitærede Taler senere selv berørte, at Grundlovens § 52 indeholder tilstrækkelig Hjemmel for den brugte Form, idet jeg skal tillade mig i Forbigaaende at berøre, at det i Folkethinget, under Forhandlingen og Vedtagelsen af Loven, derfor ikke er overseet, at der er visse Poster, om hvis Bevilling der ikke kunde være Tale, idet de kun opføres; saaledes er Hans Majestæt Kongens Civilliste blot anført paa den Maade, at den ikke bevilges, men at der blot opføres den af Hans Majestæt, efter den ham tilkommende Bemyndigelse, fastsatte Sum. Men, med Hensyn til Indtægterne forresten, saa, ihvorvel Skatterne staae fast, og de enkelte Indtægtsskilder ikke først nu aabnes, synes det dog at være i det Ringeste berettiget at bruge det Udtryk, at disse Indtægter „bevilges“, naar dog Regjeringen ikke, uden en saadan Bevilling, kan komme til at sætte sig i Besiddelse af disse Indtægter, ikke kan aabne de rigtig nok tilstedeværende Indtægtsskilder, og Døpserfelen af Indtægterne er aabenbart grundlovmæssigt forbeholdt Rigsdagens Bevilling. Det Samme gjælder ogsaa om Udgifterne, selv om saadanne Udgifter, fra hvilke Staten aldeles ikke kan unddrage sig, saasom Afdrag paa og Forrentning af Statsgjælden. Det er ganske vist, at Staten i sin Heelhed ikke kan unddrage sig disse Udgifter, og at Staten altsaa ikke bevilger Vedkommende, der have Ret til nogen af disse Udbetalinger, disse Summer. Men derimod troer jeg, at det er ganske i sin Orden, at Rigsdagen bevilger den Regjering, der for Diebliffet styrer Landets Anliggender, at den af de indkommende Summer maa afholde disse Udgifter, og det troer jeg er den Betydning, der ligger i, at ogsaa de til saadanne i og for sig aldeles faststaaende

Udgifter nødvendige Beløb bevilges paa Finantslovens Udgiftsside.

Der er af Udvalget allerede gjort opmærksom paa enkelte Punkter, hvor der, uden at gaae ind paa Lovens Indhold, dog kunde ønskes, at der var Leilighed til at foretage Modificationer i dens Form; men selv disse Modificationer vilde dog medtage en saadan Forhandling med det andet Thing, som det maatte være ønskeligt at undgaae, saafremt der ikke skulde være nogen tvingende Grund dertil, og disse Grunde troer jeg ikke der foreligge. De skulde deels for det Første ligge i, hvad der er nævnt om den Mangel paa ganske nøiagtige Bestemmelser om, hvorledes de med Loven forelagte Bilag skulde i den endelig vedtagne Stikfælses følge den i Paragraph-Form vedtagne Lov. Jeg antager imidlertid, at der væsentligt har været meent, at Alt paa disse medfulgte Bilag ogsaa skulde ledsage Loven som Bilag, forsaavidt det indeholder Bestemmelse om Indtægterne og Udgifterne, medens Alt, hvad der paa Anmærnings-Siden er vedføjet som Døpserlysninger, henhører til de Finantsloven medfulgte Motiver, som altsaa blive at affondreres derfra. Heller ikke skjønner jeg, at der er nogen tvingende Grund til at søge at faae Resolutionsforandringer gjorte i Finantsloven i hvad der er savnet, og jeg troer rigtignok med Grund savnet, i den Cultusministeriet omhandlede § 22. Det er vistnok sandt, at, strengt taget, er der kun bevilget den Sum, der af Statens almindelige Kasse bidrages til de Formaal, for hvilke der forresten under dette Ministerium sørges paa anden Maade ved andre Resourcer; men jeg troer dog, at Meningen af den hele Forhandling og af denne Bestemmelse er saa klar, at der foreligger tilstrækkelig Sikkerhed for, hvorledes det Hele vil blive forstaaet og taget tilfølge, og jeg troer, at derfor en Omændring, skjøndt den i og for sig kunde give Paragraphen en rigtigere Stikfælses, ikke er saa paatrængende nødvendig, at man derfor skulde lade Loven gaae tilbage til Folkethinget. Dertil kan jeg heller ikke finde nogen Grund i den mindre rigtige Opsummering og andre Talsfeil, der kunne have indsnæget sig i Loven. Saadanne mindre Feil vil man, selv efterat Loven var kommen tilbage, dog maaskee ikke være